

den Tid, Kvinderne havde faaet Adgang til Universitetet og havde begyndt at benytte denne Ret. Ingen havde været varmere for denne Sag end Fru Rovsing; men da hun selv ingen Døtre havde mere, gav hun de kvindelige Studenter en Kjærlighed og Omhu, som var ægte moderlig. Den blev aldrig træt, og den strakte sig til dem alle, hvor mange de saa blev. Hun behøvede blot at høre om en eller anden ung Pige, at hun havde Lyst til at studere, men at der kunde være lidt i Vejen, saa fik Fru R. strax fat i hende: „Hør, min søde Pige, jeg maa tale med Dem; kan De ikke komme lidt ud til mig? Lad mig se — kunde De komme i Morgen?“ Og det var Indledningen til en vedvarende omhyggelig og opofrende Forsorg, saa længe vedkommende i mindste Maade trængte til Støtte, der er ikke mange af de kvindelige Studenter, der ikke paa en eller anden Maade er bleven støttet af Fru Rovsing, saa, da hendes Venner paa hendes 70 Aars Fødselsdag foranstaltede en Fest til hendes Ære (det første offentlige Festmaal i Danmark, hvortil Kvinder alene indbød og indbødes), da faldt det højest naturligt, at der blev udbragt en Skaal for hende som „de kvindelige Studenter Moder“.

Jeg har nævnt de forskellige Omraader, hvor man ligefrem kan pege paa, hvad Fru Rovsing har udrettet. Men ud over, hvad hun har gjort, fortjener hun efter min Mening Tak for, hvad hun har *været*. Vor Tid er ikke begejstret af sig, den har mere af Tvivlen end af Troen, og gaar den end derfor sikrere fremad til daglig Dags, saa er den let udsat for Fald, naar Stormene komme, og vi have set mer end én Mand forlade sin Ungdoms Idealer og med Aarene glide over i Modstandernes Rækker. Men Fru Rovsings Tro paa Kvindesagen var ikke isprængt med Tvivl, hendes Begejstring var saa frisk, at den gjorde de unge til Skamme, og den Trofasthed, hvormed hun i sit lange Liv arbejdede for den, det Billed, hun gav af en Alderdom, der *ikke* var det samme som Sløvhed, Opgivelse og Kulde, det er den bedste Arv, hun har efterladt sine unge Venner.